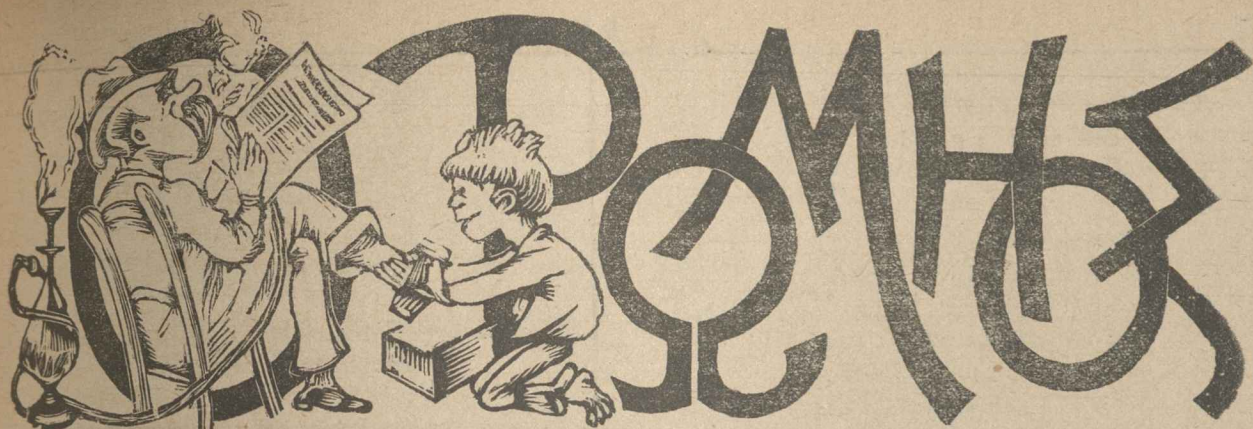

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτὼ κι' ἐννιακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὅ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἰ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰκοσιτρεῖς Φλεβάρη
κι' Ἀποκρηῆς τροπάρη.

Εἰκοσιπέντε μετρῶ καὶ χίλια,
καὶ γιὰ μουντζούραις ἀγὼν καὶ ζήλεια.

Ὁ μασκαράδες εἰλικρινεῖς
ἄλλουν τραγούδια τῆς Τυρρηνῆς.

Ἵτὸ κάρρο σήμερα πηδῶ
καταμουντζουρωμένος,
καὶ Καρναβάλους τραγουδῶ
γιὰ νὰ χαρῇ τὸ γένος.

Μὲ τοῦ γλεντιοῦ τὸν Βασιληᾶ
τὸν κόσμο θὰ τρελλάνω,
καὶ τὰ τραγούδια τὰ παληὰ
καινούρια θὰ τὰ κάνω.

Ἵτὸ κάρρο σήμερα πηδῶ...
Ἀποκρηῆς Κυριακή...
μουντζουρωμένοι κι' ἀπ' ἐδῶ,
μουντζουρωμένοι κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Ἐμπρὸς στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ,
κι' ἄς κάνουν φαγοπότια
κι' αὐτοὶ, ποὺ τρῶνε πρὸ καιροῦ
τοῦ Πίγκ τὰ καταπότια.

Μή, γενναῖοι συμπολίται,
μὴ ποσὼς μελαγχολήτε.
Εἰς τοὺς Βάγκχους θύσετε,
τὰ ποτήρια σπάσετε,
κι' ὅλοι προσπαθήσετε
νὰ διασκεδάσετε.

Κάθε ρέκτης γηγενῆς
ἄς μεθύσῃ κουτσπίνων,
καὶ τὸ μάταιον κανεῖς
μὴ θρηνητῇ τῶν ἀνθρωπίνων.

Ὁ καθένας ἄς φροντίσῃ
νὰ γελάσῃ, νὰ γλεντίσῃ,
καὶ γιὰ μπάλους νὰ σκιρτήσῃ.

Γελασταῖς ἄς ἔβγουν μούραις,
εὐθυμήσωμεν μὲ φίλους,
καὶ μὲ τηγανιοῦ μουντζούραις
μουντζουρώσωμεν ἀλλήλους.

Τώρα τρέλλας ἑβδομάς,
τώρα Τυρρηνῆς ἡμέρα,
καὶ κατόπιν ταραμᾶς
καὶ σαρακοστῆς Δευτέρα.

Π. —

Νά! περνοῦν χειροπιασμένοι
μασκαράδες μεθυσμένοι,
καὶ κυττάζω μπρὸς μου σκνίπα
τὸν καθένα παρλαπίπα.

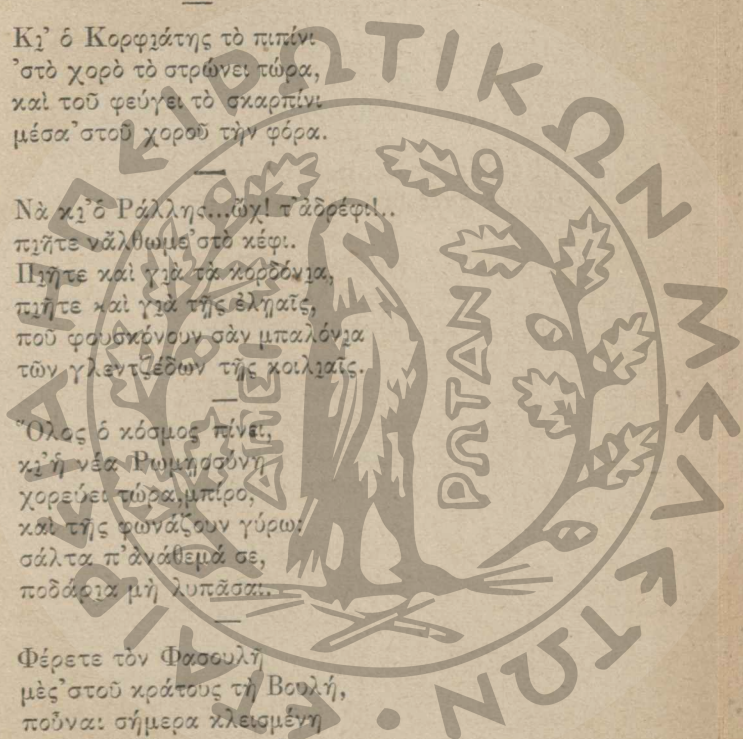
Κι' ὁ Κορφιᾶτης τὸ πιπίνει
Ἵτὸ χορὸ τὸ στρώνει τώρα,
καὶ τοῦ φεύγει τὸ σκαρπίνι
μέσα στοῦ χοροῦ τὴν φόρα.

Νὰ κι' ὁ Ράλλης... ὦχι! τ' ἀδρέφει...
πιῆτε νάλθωμε' στὸ κέφι.
Πιῆτε καὶ γιὰ τὰ κορδόνια,
πιῆτε καὶ γιὰ τῆς ἐλθαῖς,
ποὺ φουσκάνουν σὰν μπαλόνια
τῶν γλεντιέδων τῆς κοιλαῖς.

Ὅλος ὁ κόσμος πίνει,
κι' ἡ νέα Ρωμηόσση
χορεύει τώρα μπέρο,
καὶ τῆς φωνάζουν γύρω
σάλτα π' ἀνάθεμά σε,
ποδάρι μὴ λυπάσαι.

Φ. —

Φέρετε τὸν Φασουλὶ
μὲς στοῦ κράτους τῇ Βουλῇ,
ποῦναι: σήμερα κλεισμένη
καὶ σχολάζει κουρασμένη.

Εἰς τὸ βῆμα τῆς ἀπάνω
βάλετέ με νὰ καθίσω,
κι' ἐκεῖ πέρα νὰ μεθύσω
καὶ τὸν ρήτορα νὰ κάνω.

Φέρετε τὸν Φασουλῇ
μὲς' στοῦ κράτους τῇ Βουλῇ,
ποῦ θυμήθηκε πρὶν κλείσει
πῶς δὲν μπόρεσε καθόλου
σοβαρὰ νὰ μᾶς μιλήσει
καὶ περὶ στρατοῦ καὶ στόλου

Σὲ πατέρων ἄδειαις ἔδραις θέλω τώρα τὴν ἀρίδα
μακαρίως νὰ τεντώσω,
κι' ἐκεῖ πέρα νὰ ρεμβάσω μοναχὸς γιὰ τὴν πατρίδα,
ποῦ τὴν κλαίω κάθε τόσο.

Πίνω καὶ πίνω,
στουπὶ θὰ γίνω.
Τὶ Καρναθάλι
μᾶς ἤλθε πάλι!

Καθεὶς ἄς πίνη...
γεῖά σου, Βουλῇ,
Κόντε σκαρπίνι,
Ράλλη μαλλί.

Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
χαρὰς μηνύματα,
πατρίδος μέλλον.

Σύρτε' στὴν Πόλι
κρατοῦντες κλήματα
σταφιδαμπέλων.

Λογομανία,
φούριας, φωναῖς,
Μακεδονία
καὶ καφφενές.

Ἔ! εἰ τί δῶδες,
πυρσοὶ σθυσμένοι...
εἰ! σταφιδάδες
δαιμονισμένοι.

Ἔ! εἰ Σιμόπουλος παραιτημένος,
γιὰ μὰ παρένθεσι λησμονημένος.

Ἔ! εἰ καμώματα,
κανκὰν μεγάλα...
θαρρῶ πῶς κόμματα
θὰ γίνουν κι' ἄλλα.

Ἔ! τσαπατσούληδες,
ποῦ κάνουν σάλους,
εἰ! φατακούληδες,
ποῦ δίνουν μπάλους.

Ἔ! εἰ Βασίλειο!..
ψάλλετ' ἐγκώμιο...

μὲς' στὴν ὑψηλὴ
δὲν βρίσκεις ὅμοιο.

Ρωμηοσύνη κακομοῖρα,
τόσων μεγαλείων χήρα,
ξαπλωμένη σὲ βαρέλα
πίνε ξένοιαστη καὶ γέλα.

Θέλω τοῦτο τὸ Σαβδάτο τῆς μεγάλης Τυρρηγῆς
μασκαρὰς ἐπιφανῆς
τοὺς θριάμβους νὰ λαλήσω
τῆς ξηρὰς καὶ τῆς θαλάσσης,
κι' ἔλα νὰ σὲ γαργαλίσω
νὰ σὲ κάνω νὰ γελάσης.

Μή, παιδιὰ, κατήφεια...
θάλλ' ἢ παρεῖα τῆς,
ἄδηλα καὶ κρύφια
τὰ μυστήριά τῆς.

Ἔχει Παρλιμέντα
γιὰ τὰ φαλιμέντα,
καὶ στρατῶν στελέχη...
μὰ καὶ τί δὲν ἔχει;

Κι' ἵπποτων ὠραίων
τί λουστρίνι σοῦχει,
ἀλλὰ καὶ Σκουμπραίων
κάπα καὶ τσαρούχι.

Ἦ Καρνάθαλέ μου,
σεβαστὲ πατέρα,
κύττα τὴν μητέρα
τοῦ χαρτοπολέμου.

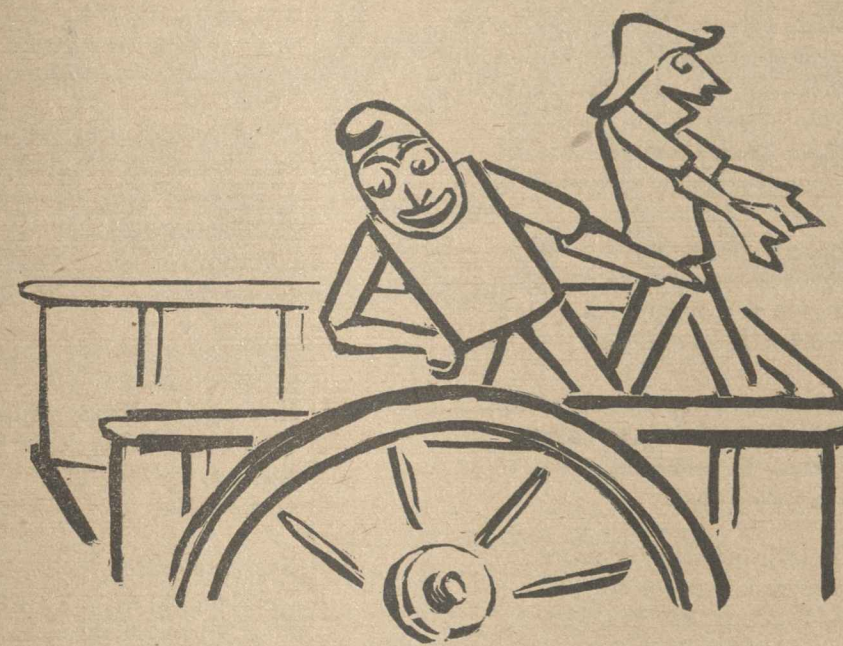
Κύττα τὴν, καλέ,
πόσα κάνει πράγματα
μὲ τὸν ναργιλέ
καὶ μὲ τὰ Συντάγματα.

Πλὴν ἐφέτος τάχα
καὶ μὲ σέ, Καρνάθαλε,
καὶ πικρὰ παραπονεῖται πῶς δὲν εἶσαι ζωηρὸς,
πῶς δὲν τὴν διασκεδάξεις,
ἀλλὰ στέκεις σοβαρὸς
καὶ περὶ μικρὰ σπουδάξεις.

Πίνω, πίνω, πίνω,
νὰ κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο.
Ἔ! τί Καρναθάλι
μᾶς μεθᾶ καὶ πάλι.

Εἶμαι μπέκρος πρώτης,
εἶμαι πατριώτης,
μασκαρὰς μεγάλος,
κι' εἶδος παπαγάλος.

Καὶ στριγγλίζω
κι' ὀλολύζω,

καὶ βελάζω
κι' ἀλαλάζω,
καὶ γκαρίζω καὶ βρυχώμαι,
καὶ καάζω καὶ μυκῶμαι,
κι' οὐρλιάζω καὶ γαβίζω,
βομβῶ, κρώζω, τιττυδίζω.

Πιθηκανθρώπων
κυττάζω χέρια
μὲ χρεωκόπων
παληὰ τεφτέρια.

Ἔ! εἰ Παλιγάτσοι,
εἰ! κι' Ἀρκενίνοι!..
ζητοῦν χαράτσι
κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.

Ἔ! κουνενέδες
στοὺς καφφενέδες,
ραχάτι Μπέικο

Γεῖά σου, Παλάτι,
γεῖά σου, Κορφιάτη,
γεῖά σου, Ρωμαῖκο.

Ὁ Τρελλο-Καρνάθαλος πίσω του μὲ σέρνει
μὲ τὴν ὥρα τοῦτο τοῦ παροξυσμοῦ,
κι' ἢ κρασοκατάνυξις δάκρυα μοῦ φέρνει,
δάκρυα μεγάλα πατριωτισμοῦ.

Κάνετε τόπο, κάνετε σχῆμα,
κι' ἔνα βαρέλι φέρτε γιὰ βῆμα
λόγο νὰ βγάλω,
λόγο μεγάλο,

λόγο σπουδαῖο,
λόγο ραγδαῖο
κατὰ Βουλγάρων,
Δακῶν, βαρβάρων,
κι' ὅλων ἐκείνων
τῶν μισελλήνων.

Φθονοῦν τὸ κράτος μας βάρβαρα κράτη...
μᾶς καὶ τοὺς φάγαμε, παιδιὰ, τὸ μάτι.
Τιμοῦν τὸ κράτος μας, τρανὰ Βασιλεῖα
κι' ὁ μέγας Κάϊζερ πέρνει τ' Ἀχιλλεῖα.

Ὁ μέγας Κάϊζερ σὲ λίγο φθάνει
μέσα' στὴν Κέρκυρα τοῦ Θεοτόκη,
ποῦ τὸν μισέλληνα κι' ἐκεῖνος κάνει
σὺν νὰ τοῦ φάγαμε τὸ πιρνολόκι.

Γι' αὐτὸν φτερόνει κάθε ψυχὴ
καὶ θὰ τοῦ γίνη κι' ὑποδοχή,
καὶ θὰ τοῦ κάνουν καὶ πατινάδες
μέσα σὲ ρούγαις καὶ σπιανάδες.

Τόχα, Κορφιάτη... γεῖά σου χαρά σου...
μεγάλῃ δόξᾳ' στὴν Κέρκυρά σου.
Εὐοὶ κι' ὁ Καῖσαρ... στρώστε χορδ...
ποῦ θὰ μᾶς πάη κι' αὐτὸς γαμά...
θέλει δὲν θέλει μὲ τὸν καιρὸ
θὰ συνειθίσῃ νὰ μᾶς τιμᾷ.

Φιλέλλην σίγουρα θὰ βγῇ κι' ἐκεῖνος...
εἰδὼ Κέρκυρα, Δαφνί, καὶ Τήνος.
Τρέλλας καὶ μέθης μεγάλα χρόνια...
μὲ τῆς ὑγείαις τὰ μακαρόνια.

**Στὸν Καρνάβαλο καὶ πάλι
μὰ προσφῶνσις μεγάλη.**

Π. — Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητος, Καρνάβαλε πατέρα,
μὲ καὶ παληομούτσουνα σὰν τὴν κακὴ σου μέρα;
Γιατὶ γιατί' στὰ χεῖλη σου καὶ τώρα δὲν χαράζει
ἓνα γλυκὸ χαμόγελο;... γιατί' νὰ μᾶς πειράζει
πῶς δὲν διασκεδάζουμε σὰν ἄλλοτε καί' φέτο,
καὶ μήτε φυσαρμόνικα δὲν παίζει κι' ὄργανέτο;

Γιατὶ φωνάζουν μερικοὶ πῶς πρέπει καὶ καλὰ
μόνον ἐσὺ σὰν ἔρχεσαι καθεὶς μᾶς νὰ γελᾷ;
Μὴ δὲν διασκεδάζουμε σὲ τοῦτα μᾶς τὰ χάλια
καὶ δίχως Καρνάβαλια;

Ἀνάγκη σώνει καὶ καλὰ νὰ τηρηθοῦν οἱ τύποι;
καὶ πότε διασκεδάσεις, Καρνάβαλε, μᾶς λείπει;
μήπως ἐδῶ παντοτεῖνὰ δὲν βασιλεύει μία
παράφρων εὐθυμία;

Μήπως γιὰ τὸ Ρωμαϊκοὶ καθ' ἐποχὴς καιρὸς
δὲν εἶναι κι' ἓνα γλέντι;
μήπως γιὰ μᾶς κι' ὁ πόλεμος δὲν ἦτον ἱλαρὸς,
τρέλλε χαρτολεβέντη;
Καί' στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς μὴ τάχα δὲν μᾶς εἶδες
ἀπὸ γιαπιὰ ν' ἀρπάζουμε καδρόνια καὶ σανίδες;

Ὁλόγουρά σου τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
τὸν ἔρχομό σου χαιρετοῦν, καὶ πλάσις δοξασιμένη
θυμᾶται μὲ πολὺ καὶ μὲ τὰ πρῶτα Κομητάτα,
ὅπου βραβεῖα μοίραζαν σὲ κάθε μουσκαράτα.

Ἀκόμη δὲν ἐξέχασε τὴν ζηλεμμένη μέρα,
ὅπου σὲ πρωτοδέχθηκε στὸν κόρφο της, Πατέρα,
δὲν ἐλθισμόνησε τὴ γῆ, ποὺ σοῦ γινε πατρίδα,
καὶ πάντ' ἀξιολάτρευτος τεντόνεις τὴν ἀρίδα.

Τὸ μούτσουνό σου τὸ τρανὸ, τὸ πολυτιμημένο,
ποῦ μᾶς κυττάζει σκυθρωπὸ, χλωμὸ καὶ μαραμμένο,
ἐλπίζαμε καὶ σήμερα νὰ μᾶς καλοκαρδίση
καὶ μὴ φοβέρε νὰ γενῇ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει.

Χρόνια πολλὰ περάσανε σὰν νᾶτανε μὴ μέρα...
γιὰ μασκαράδες σὰν κι' ἐμᾶς φεύγουν χορὰ, Πατέρα.
Χρόνια πολλὰ περάσανε κι' ἀκόμη φτώχειας ψῶρα
δέρνει τῆς δόξης τὴν φωλιά, τὴν πρώτη λιμαδόρα,
καὶ γιὰ παράδων ἔλλειψι μελαγχολεῖ καὶ σκάνει,
καὶ γιὰ παράδων ἔλλειψι μνημόσυνο σοῦ κάνει
μὲ κομπετί, μὲ σερπαντέν, καὶ μὲ τὸ καρδισιότυπι
τοῦ κόσμου, ποῦ μασκάρεψες... γιατί' πῆς μᾶς τί μᾶς λείπει;

Κανένα δὲν ἀκούεται σ' τῆς γειτονιάς νταῦλι,
κι' ἀπὸ τὸν γέρο Δούναδι κι' ἔως στὸ Κακροῦλι
βράζει στεριὰ καὶ θάλασσα, κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω
φωνάζει πῶς δὲν ἔγινε κι' ἐφέτος Κομητάτο,
γιατὶ δὲν βρέθηκαν πολλοὶ νὰ δώσουνε παράδες
νὰ βραβευθοῦν τῆς προκοπῆς καμπόσοι μασκαράδες.

Στὴ Ρωμηοσύνη πρόβαλε ποὺλὶ κυνηγιμένο
σὰν σύννεφο μὲ τὸν βορῆ καὶ παραζαλισμένο,
καὶ μὲ φωνή, ποῦ ἔξοχιζε σκληρὰ τὰ σωθικά του,
μᾶς εἶπε τὴν διάλυσι τοῦ νέου Κομητάτου,
κι' ἐρρέκαξε κι' ἐδρόντησε: θρηνεῖτε, πολεμάρχου,
καὶ Κομητάτο μὲ παρὰ σὰν πέρσυ δὲν ὑπάρχει.

Τοῦ μυστικοῦ διαλαλητῆ πέφτει στὴ γῆ, στὸ κῦμα,
τὸ θλιβερὸ τὸ μήνυμα, κι' εἶπανε κρίμα κρίμα
ὅσοι γιὰ γλέντια λαχταροῦν χωρὶς νὰ δώσουν χρήμα.

Τότε ποῦ λὲς ἐξέσπασαν τοῦ καθενὸς τὰ γέλια
γιὰ τῆς γκαμήλας μοναχὰ τὰ βρώμικα κουρέλια,
τότε κανέναν μασκαρὰς μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάρι,
τότε καθεὶς ἀδράδευτος ἀγρίως ἐμυκάτο,
τότε καὶ κάθε Βούλγαρος κομητατζῆς ἐχάρε
πῶς διελύθη τῶν Ρωμηῶν αὐτὸ τὸ Κομητάτο.

Κι' ὁ Ρήγας ἐλυπήθηκε, κι' ὁ Κοραῆς δακρύζει
ποῦ τόσο πνεῦμ' ἀδράβευτο στοὺς δρόμους πλημμυρῶν
κι' ἀκούστηκ' ἓνας στεναγμὸς κι' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη
σὰν ἔμαθε πῶς ὄρεξις γιὰ γλέντι δὲν ὑπάρχει.
Καὶ πρόγονοι κι' ἀπόγονοι νοιώθουν βαθεῖα τὸν πόνο
καὶ ξεθυμαίνουν οἱ Ρωμηοὶ μὲ τοὺς χοροὺς καὶ μόνον.

Διωγμένα κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ σκέλεθρ' ἀπὸ πείνα
χιλιάδες γυναικοπαῖδα ζητοῦν χορὸ κι' ἐκεῖνα.
Μπάλος τοῦ Μάγκιο διαλεκτός, τοῦ Φασουλῆ τοῦ Βλὸ
τοῦ Βαφεζαδάκη, τοῦ Ριφάτ, τοῦ Παπαλεονάρδου.
Χορὸς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ, τσάι' στὰ Πιθαράδικα,
προεσπερίδες προλονζέ κι' ἐκεῖ' στὰ Τσαρουχάδικα.

Χορὸς μαγεῖρων ἔξοχος, Σιφνίων, Ἰητῶν,
ἀλλ' ὅμως μέγας κι' ὁ χορὸς τῶν ἀμαξηλατῶν.
Ἐκεῖ γαλοζοαίμαται δὲν χόρευαν Σιλιφίδες,
ποῦ κάθε τόσο γράφονται μὲς σ' τῆς ἐφημερίδας.
Ἐκεῖ χορεύει μὴ κυρὰ μέσ' ἀπὸ τὴν Δωρίδα,
πρώτη φορά τὴν ἀκουσα, πρώτη φορά τὴν εἶδα.
Ἐκεῖ χορεύ' ἡ λυγερὴ λεβέντισα Κοντόση
κι' ἐπικροτοῦν τὴ χάρι της καὶ τὴν θαυμάζουν τόσο.
Καὶ τῶν Κουρέων ὁ χορὸς εἶχε σουξὲ μεγάλο
κι' ὁ Πρόεδρος Κυριακὸς ἐλάμπρυνε τὸν μπᾶλο.

Παντοῦ χοροὶ μὲ μουσικὴ, χοροὶ καὶ μὲ λαντέρνα,
κι' ὅποταν ἐβγάζε φωτιαῖς τῶν ποδαριῶν ἡ φτέρνα,
ἐφώναζαν ἀντίλαλοι: πηδᾷ Ἑλλήνων παῖδες,
ἐφέτος μόνον πῆδημα, καθδρίλλαις, καὶ λανσιέδες.

Μὲ τοῦ παληοῦ μᾶς τοῦ καιροῦ τὰ τρίμματα, τὴ στάντη,
ἐβγάλαμε, Πατέρα μου, τὸ φεινὸ μᾶς ἄκτι.
Κι' ἐυλόγει τώρα χορευτάς, ἀπόρους τε κι' εὐπόρους,
κι' ἄκουσε καὶ τὴν γλῶσσα μᾶς πῶς κόβει σὰν φαλλίτι
γιὰ χάρτινα νομίσματα καὶ γιὰ λιμοκοντόρους,
ποῦ μίλησε κι' ὁ Βασιλεὺς γι' αὐτοὺς στὸν Κατσελῆτη.

Ψυχὴ μου χαρτονόμισμα, καὶ μὴ κραυγὴ κραυγάζει:
μὲ τὴν μονέδα κρίνεται τὸ κράτος ποῦ τὴν βγάξει.
Τέτοιαις μονέδασι σὰν ἰδῶ ποσὼς δὲν ἀμφιδάλλω
πῶς τοῦτο τὸ Ρωμαϊκοὶ τῆς βγάξει δίχως ἄλλο.
Τρίψε καὶ σὺ τὰ μούτρα μᾶς μὲ τὰ χαρτιά, Πατέρα,
ὅπου μ' αὐτὰ κυκλοφορεῖ τοῦ κράτους μᾶς ἡ λέρα.

Κοιμάσαι κι' ὀνειρεύεσαι καινούρια Κομητάτα
μὲ πνεῦμ' Ἀποκατάτικο καὶ μὲ παρὰ γεμάτα.
Κοιμάσαι κι' ὀνειρεύεσαι, καὶ τότε θὰ ἔγυπνήσης,
ὅταν μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, Ἀνατολὴ καὶ Δύσει
φωνάξῃ στὸ Ρωμαϊκοὶ: ἀτυπᾶτε, πολεμάρχου,
καὶ μόνον τὸν Καρνάβαλο βαπτίστε τὸν Ἐθνάρχη.

Ἡ καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἑλλοὺς λόγους ἀγγελίαις.

Ἐδῆξαν ἔνοποῦλο Γρηγόρη Διηγῆματα,
τεχνίτου πασιγνώστου κομψὸ καλλιτεχνήματα,
κι' ὅλοι σας γρηγοροῦντες ὀργήγορ' ἀγοράστε τα,
καὶ κόψαντες τὰ φύλλα καθίστε καὶ διαβάστε τα.

Τί περίφημον ραφεῖον τῶν κυρίων Μενδρινῶν,
ποῦ δικαίως χαίρει φήμην Καταστήματος κλεινοῦ.
Δρόμος Ὁφθαλμιατρείου, δύο φέρον ἀριθμόν...
Τί κομψότης καὶ τί χάρις μ' ἓνα τέλειον ρυθμόν.
Κι' ἐξ' Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑφασμάτων τόσος πλοῦτος
ποῦ τὸν βλέπεις καὶ φωνάζεις: ὦχ ψυχὴ μου! τὴναι τοῦτο!